

Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis

C 226

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

56. sējums
2013. gada 3. augusts

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
IV <i>Paziņojumi</i>		
EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI		
Eiropas Savienības Tiesa		
2013/C 226/01	Eiropas Savienības Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 215, 27.7.2013.	1
V <i>Atzinumi</i>		
JURIDISKAS PROCEDŪRAS		
Tiesa		
2013/C 226/02	Atzinums C-1/13: Eiropas Komisijas iesniegts pieteikums atzinuma saņemšanai saskaņā ar LESD 218. panta 11. punktu	2
2013/C 226/03	Lieta C-112/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 8. martā iesniedza <i>Oberster Gerichtshof</i> (Austrija) — <i>A/B</i> u.c.	2
2013/C 226/04	Lieta C-275/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 21. maijā iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) — <i>Elcogás, S.A./Administración del Estado</i> un <i>Iberdrola, S.A.</i>	2
2013/C 226/05	Lieta C-280/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 22. maijā iesniedza <i>Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca</i> (Spānija) — <i>Barclays Bank S.A./Sara Sánchez García</i> un <i>Alejandro Chacón Barrera</i>	3

LV

Cena:
EUR 3

(Turpinājums nākamajā lappusē)

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (<i>turpinājums</i>)	Lappuse
2013/C 226/06	Lieta C-281/13 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtnā palāta) 2013. gada 13. marta spriedumu lietā T-276/11 <i>Inglewood u.c./Parlaments</i> 2013. gada 22. maijā iesniedza <i>Lord Inglewood u.c.</i>	3
2013/C 226/07	Lieta C-295/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 28. maijā iesniedza <i>Landgericht Darmstadt</i> (Vācija) — <i>Rechtsanwalt H</i> (maksātnespējas procedūras administrators attiecībā uz <i>G. T. GmbH</i> mantu)/ <i>H. K.</i>	4
2013/C 226/08	Lieta C-299/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 30. maijā iesniedza <i>Grondwet-telijk Hof</i> (Beļģija) — <i>Isabelle Gielen/Ministerraad</i>	5
2013/C 226/09	Lieta C-300/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 30. maijā iesniedza <i>Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana</i> (Spānija) — <i>Ayuntamiento de Benferri/Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU</i>	5
2013/C 226/10	Lieta C-302/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 3. jūnijā iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvija) — bankrotējušī AS “flyLAL-Lithuanian Airlines”/VAS “Starptautiskā lidosta Rīga”, AS “Air Baltic Corporation”	6
2013/C 226/11	Lieta C-312/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 7. jūnijā iesniedza <i>Curtea de Apel Alba Iulia</i> (Rumānija) — <i>Claudiu Roșu/Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu</i> — <i>Activitatea de Inspecție Fiscală</i>	7
2013/C 226/12	Lieta C-313/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 7. jūnijā iesniedza <i>Curtea de Apel Alba Iulia</i> (Rumānija) — <i>Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu</i> — <i>Activitatea de Inspecție Fiscală/Cătălin Ienciu</i>	7
2013/C 226/13	Lieta C-317/13: Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — Eiropas Parlaments/Eiropas Savienības Padome	7
2013/C 226/14	Lieta C-320/13: Prasība, kas celta 2013. gada 12. jūnijā — Eiropas Komisija/Polijas Republika	8
2013/C 226/15	Lieta C-321/13: Prasība, kas celta 2013. gada 11. jūnijā — Eiropas Komisija/Beļģijas Karaliste	8
2013/C 226/16	Lieta C-322/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 13. jūnijā iesniedza <i>Tribunale di Bolzano</i> (Itālija) — <i>Ulrike Elfriede Grauel Rüffer/Katerina Pokorná</i>	9
2013/C 226/17	Lieta C-327/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 17. jūnijā iesniedza <i>Cour d'appel de Bruxelles</i> (Beļģija) — <i>Burgo Group SpA/Illochroma SA</i> , atrodas likvidācijas procesā, <i>Jérôme Theetten</i> , kurš rīkojas kā sabiedrības <i>Illochroma SA</i> likvidators	9
2013/C 226/18	Lieta C-333/13: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 19. jūnijā iesniedza <i>Sozialgericht Leipzig</i> (Vācija) — <i>Elisabeta Danó, Florin Danó/Jobcenter Leipzig</i>	9
 Vispārējā tiesa		
2013/C 226/19	Lieta T-276/13: Prasība, kas celta 2013. gada 15. maijā — <i>Growth Energy and Renewable Fuels Association</i> /Padome	11

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

(2013/C 226/01)

Eiropas Savienības Tiesas pēdējā publikācija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

OV C 215, 27.7.2013.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 207, 20.7.2013.

OV C 189, 29.6.2013.

OV C 178, 22.6.2013.

OV C 171, 15.6.2013.

OV C 164, 8.6.2013.

OV C 156, 1.6.2013.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Eiropas Komisijas iesniegts pieteikums atzinuma saņemšanai saskaņā ar LESD 218. panta 11. punktu

(Atzinums C-1/13)

(2013/C 226/02)

Tiesvedības valoda — visas oficiālās valodas

Pieteikuma iesniedzēja

Eiropas Komisija (pārstāvji — F. Castillo de la Torre, A.-M. Rouchoud-Joët)

Tiesai uzdotais jautājums

Vai akcepts par trešās valsts pievienošanos Hāgas 1980. gada 25. oktobra Konvencijai par starptautiskās bērnu nolaupīšanas civiltiesiskajiem aspektiem ietilpst Savienības ekskluzīvajā kompetencē?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 8. martā iesniedza *Oberster Gerichtshof* (Austrija) — A/B u.c.

(Lieta C-112/13)

(2013/C 226/03)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa*Oberster Gerichtshof***Lietas dalībnieki pamatlietā**

Atbildētājs un kasācijas sūdzības iesniedzējs: A

Prasītāji un kasācijas tiesvedībā atbildētāji: B u.c.

Prejudiciālie jautājumi:

1) Vai, ieviešot Eiropas Savienības tiesības attiecībā uz procesuālo tiesību sistēmu, kurā vispārējām tiesām, kuras izskata

lietu pēc būtības, ir jāpārbauda arī tiesību aktu neatbilstība konstitūcijai, bet tām ir aizliegta tiesību aktu vispārīga atcelšana, kas ir tikai īpašā veidā izveidotas konstitucionālas tiesas kompetencē, no Eiropas Savienības tiesībās paredzētā "līdzvērtības principa" ir jāsecina, ka vispārējām tiesām, ja tiesību akts pārkāpj Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (Pamattiesību harta) 47. pantu, procesa laikā ir arī jāpieprasa konstitucionālajai tiesai vispārīgi atcelt tiesību aktu un tās nevar vienkārši nepiemērot tiesību aktu konkrētajā lietā?

2) Vai Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu procesuālu tiesību normu, saskaņā ar kuru tiesa, kurai nav starptautiskas jurisdikcijas, ieceļ prombūtnē esošas personas likumisku pārstāvi lietas dalībniekam, kura domicilu nevar konstatēt, un tad šis likumiskais pārstāvis ar savu "ierašanos" var saistoši noteikt starptautisko jurisdikciju?

3) Vai Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (Regula Nr. 44/2001) ⁽¹⁾ 24. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "prasītājs vērsas" [tiesā] šīs normas izpratnē tikai tad, ja atbilstošo procesuālo darbību ir veicis pats atbildētājs vai viņa pilnvarots juridiskais pārstāvis, vai tomēr tam nav ierobežojumu un tas pats attiecas arī uz prombūtnē esošas personas likumisko pārstāvi, kas iecelts saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem?

⁽¹⁾ OV 2001, L 12, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 21. maijā iesniedza *Tribunal Supremo* (Spānija) — *Elcogás, S.A./Administración del Estado un Iberdrola, S.A.*

(Lieta C-275/13)

(2013/C 226/04)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa*Tribunal Supremo*

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Elcogás, S.A.*

Atbildētāji: *Administración del Estado un Iberdrola, S.A.*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta, kā arī Eiropas Savienības Tiesas judikatūras, kas attiecas uz minēto tiesību normu (it īpaši spriedumi lietā C-379/98⁽¹⁾ un lietā C-206/06⁽²⁾), interpretācija ļauj par "atbalstu, ko piešķir dalībvalstis vai ko piešķir no valsts līdzekļiem", atzīt ikgadējās summas, kas piešķirtas uzņēmumam *Elcogás* kā konkrētas elektrocentrāles īpašniekam atbilstoši par labu šim uzņēmumam Ministru kabineta apstiprinātajiem ārkārtas dzīvotspējas plāniem, ja šo summu iegūšana iekļaujas vispārīgā "pieskaitāmo elektrosistēmas izmaksu" kategorijā, kuras maksā visi lietotāji un kuras saņem elektroenerģijas nozares uzņēmumi, Nacionālajai enerģijas komisijai, kurai šajā ziņā nav rīcības brīvības, veicot secīgus maksājumus atbilstoši tiesību aktos iepriekš noteiktiem kritērijiem?

⁽¹⁾ *Recueil*, 2001, I-2099. lpp.

⁽²⁾ *Krājums*, 2008, I-5497. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 22. maijā iesniedza Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca (Spānija) — Barclays Bank S.A./Sara Sánchez García un Alejandro Chacón Barrera

(Lieta C-280/13)

(2013/C 226/05)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Barclays Bank S.A.*

Atbildētāji: *Sara Sánchez García un Alejandro Chacón Barrera*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK⁽¹⁾ par negodīgiem noteikumiem [patērētāju līgumos] un Savienības tiesību principi par patērētāju tiesību aizsardzību un līgumisko līdzsvaru ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu Spānijas tiesisko regulējumu hipotēku jomā, kurā ir noteikts, ka hipotekārā aizdevuma devējs var prasīt aizdevuma nodrošinājuma palielinājumu, ja ar hipotēku nodrošinātā nekustamā īpašuma vērtība samazinās par 20 %, taču tajā nav paredzēts, ka saistībā ar procedūru par piedziņas vēršanu uz hipotēku patērētājs/parādnieks/puse, pret kuru ir vērsta piedziņa, var prasīt pēc pretēja novērtējuma veikšanas pārskatīt minēto summu, par kādu ir novērtēts nekustamais

īpašums, vismaz LEC⁽²⁾ 671. panta nolūkiem, ja šī vērtība ir pieaugusi vienādā proporcijā vai to pārsniedz, laikā starp hipotēkas nostiprināšanu un piedziņas vēršanu uz hipotēku?

- 2) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem [patērētāju līgumos] un Savienības tiesību principi par patērētāju tiesību aizsardzību un līgumisko līdzsvaru ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu Spānijas procesuāltiesisko regulējumu par piedziņas vēršanu uz hipotēku, kurā ir noteikts, ka kreditors/piedziniņš var sev piešķirt ar hipotēku nodrošināto īpašumu par 50 % (pašlaik 60 %) no tā vērtības, kas nozīmē netaisnīgu sodu patērētājam/parādniekam/pusei, pret kuru ir vērsta piedziņa, 50 % (pašlaik 40 %) apmērā no minētās vērtības?
- 3) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem [patērētāju līgumos] un Savienības tiesību principi par patērētāju tiesību aizsardzību un līgumisko līdzsvaru ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv tiesību ļaunprātīga izmantošana un netaisna iedzīvošanās, ja pēc tam, kad kreditors/piedziniņš sev ir piešķīris ar hipotēku nodrošināto nekustamo īpašumu par 50 % (pašlaik 60 %) no tā vērtības, tas vēl prasa piedzīt atlikušo parāda summu, lai pilnībā atgūtu parādu, neskatoties uz to, ka summa, par kādu ir novērtēts šādi piešķirtais nekustamais īpašums un/vai piešķirta nekustamā īpašumā faktiskā vērtība ir augstāka par maksājama parāda kopsummu, pat ja šāda rīcība ir atļauta valsts procesuāltiesiskajā regulējumā?
- 4) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem [patērētāju līgumos] un Savienības tiesību principi par patērētāju tiesību aizsardzību un līgumisko līdzsvaru ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda ar hipotēku nodrošināta nekustamā īpašuma piešķiršana par summu par kādu tas tika novērtēts un/vai tā faktiskā vērtība, kas ir augstāka nekā hipotekārā parāda apmērs, nozīmē, ka ir jāpiemēro LEC 570. pants, ar kuru tādējādi tiek aizstāts LEC 579. un 671. pants, un vai līdz ar to ir jāuzskata, ka kreditors/piedziniņš ir saņēmis pilnīgu saistības izpildījumu?

⁽¹⁾ par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos, (OV L 95, 29. lpp.).

⁽²⁾ Civilprocesa likums.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 13. marta spriedumu lietā T-276/11 *Inglewood u.c./Parlaments* 2013. gada 22. maijā iesniedza *Lord Inglewood u.c.*

(Lieta C-281/13 P)

(2013/C 226/06)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: *Lord Inglewood u.c.* (pārstāvji — *S. Orlandi, J.-N. Louis, D. Abreu Caldas, avocats*)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Parlaments

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atzīt un nospriest
- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (ceturta palāta) 2013. gada 13. marta spriedumu lietā *Inglewood u.c./Parlaments* (apvienotās lietas T-229/11 un T-276/11);
- izskatīt lietu no jauna, atzīt un nospriest:
 - ka ir prettiesisks Eiropas Parlamenta Prezidija lēmums paaugstināt pensionēšanās vecumu no 60 gadiem līdz 63 gadiem un atcelt īpašos pensijas izmaksas veidus kā priekšlaicīga pensija vai kā pensija daļēji kapitāla formā;
 - atcelt apstrīdētos lēmumus;
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēji ir iesnieguši apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu, ar kuru tā ir noraidījusi viņu prasību par Eiropas Parlamenta lēmumiem, ar kuriem atsaka piešķirt brīvprātīgo papildu pensiju vai nu priekšlaicīgi, vai 60 gadu vecumā vai daļēji kapitāla formā.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda uz Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tādā ziņā, ka apstrīdētajos lēmumos nav ņemtas vērā viņu iegūtās tiesības vai viņu tiesības, gaidot izmaksu atbilstīgi kārtībai, kas noteikta un pieņemta, viņiem uzsākot dienestu.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot pamatu par Deputātu nolikuma 27. panta 2. punkta pārkāpumu, lai gan šajā noteikumā ir precizēts, ka iegūtās tiesības vai iegūstamās tiesības tiek saglabātas. 2009. gada 1. aprīļa lēmums faktiski apdraudot apelācijas sūdzības iesniedzēju iegūtās tiesības, proti, tiesības pieprasīt priekšlaicīgu pensiju vai izvēlēties to saņemt 60 gadu vecumā un attiecīgā gadījumā to saņemt daļēji kapitāla formā.

Treškārt, Vispārējā tiesa esot arī pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Deputātu nolikums nav piemērojams, jo tas esot stājies spēkā pēc vispārēji piemērojamā 2009. gada 1. aprīļa lēmuma, kamēr individuāli lēmumi, par kuriem ir prasības, tika pieņemti pēc šī datuma.

Un, ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot pamatu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji varēja leģitīmi

paļauties uz savas pensijas saņemšanu kārtībā, kas noteikta un piemērota būtiskā daļā tā laikposma, kad veiktas viņu iemaksas, vai dienesta izbeigšanas dienā, drīzāk nekā tie, kuriem piemēroja atkāpes noteikumus, proti, tie, kuri vēl arvien bija dienestā un bija sasnieguši 60 gadu vecumu pirms 2009. gada 14. jūlijā stājās spēkā 2009. gada 1. aprīļa lēmums.

Un, visbeidzot, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot pamatu par samērīguma principa pārkāpumu pēc tam, kad tika konstatējusi, ka tikai 10 % [pensiju shēmas] dalībnieku cieš finanšu krīzes sekas un fonda, kurš izveidots uz laiku un, domājams, izzudīs, paredzamo ietekmi.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 28. maijā iesniedza *Landgericht Darmstadt* (Vācija) — *Rechtsanwalt H* (maksātnešpējas procedūras administrators attiecībā uz *G. T. GmbH* mantu)/*H. K.*

(Lieta C-295/13)

(2013/C 226/07)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Darmstadt

Lietas dalībnieki pamatlietā

Prasītājs: advokāts *H* (maksātnešpējas procedūras administrators attiecībā uz *G. T. GmbH* mantu)

Atbildētājs: *H. K.*

Prejudiciālie jautājumi

par to, kā interpretēt Konvencijas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās⁽¹⁾ ("Lugāno II konvencija") 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 5. panta 1) punkta a) un b) apakšpunktu, un 3) punktu un Padomes 2000. gada 29. maija Regulas (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnešpējas procedūrām⁽²⁾ ("ES maksātnešpējas regula") 3. panta 1. punktu

- 1) Vai tās dalībvalsts, kuras teritorijā attiecībā uz parādnieces mantu ir sāka maksātnešpējas procedūra, tiesu jurisdikcijā ir izskatīt maksātnešpējas administratora prasību pret parādnieces sabiedrības vadītāju sakarā ar tādu maksājumu atlīdzību, kuri ir veikti pēc sabiedrības maksātnešpējas iestāšanās vai pēc tam, kad konstatētas tās pārmērīgi lielas parādnieces saistības?

2) Vai tās dalībvalsts, kuras teritorijā attiecībā uz parādnieces mantu ir sāka maksātnespējas procedūra, tiesas jurisdikcijā ir izskatīt maksātnespējas administratora prasību pret parādnieces sabiedrības vadītāju sakarā ar tādu maksājumu atli dzību, kuri ir veikti pēc sabiedrības maksātnespējas iestāšanās vai pēc tam, kad konstatētas tās pārmērīgi lielas parādsaistības, ja sabiedrības vadītāja dzīvesvieta ir nevis citā Eiropas Savienības dalībvalstī, bet gan Lugāno II konvencijas līgumslēdzējā valstī?

3) Vai atbilstīgi 1. jautājumam ES maksātnespējas regulas 3. panta 1. punkts attiecas uz prasību?

4) Ja atbilstīgi 1. jautājumam ES maksātnespējas regulas 3. panta 1. punkts neattiecas uz prasību un/vai šajā sakarā tiesas jurisdikcijā neietilpst jautājums par sabiedrības vadītāju, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir Lugāno II konvencijas līgumslēdzējā valstī:

Vai tā ir bankrota lieta Lugāno II konvencijas 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē?

5) Ja atbilde uz 4. jautājumu ir apstiprinoša:

a) Vai dalībvalsts tiesas, kurā ir parādnieces juridiskā adrese, jurisdikcijā ir saskaņā ar Lugāno II konvencijas 5. panta 1) punkta a) apakšpunktu izskatīt 1. jautājumā minēto prasību?

a) Vai atbilstīgi 1. jautājumam prasības priekšmets ir līgumisks prasījums Lugāno II konvencijas 5. panta 1) punkta a) apakšpunkta izpratnē?

β) Vai atbilstīgi 1. jautājumam prasības priekšmets ir līgumisks prasījums par pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar Lugāno II konvencijas 5. panta 1) punkta b) apakšpunktu?

b) Vai atbilstīgi 1. jautājumam prasības priekšmets, ir neatļauta darbība vai darbība, kura ir pielīdzināta neatļautai darbībai, vai prasījumi, kas izriet no šādas darbības un kuri ir tiesvedības priekšmets Lugāno II konvencijas 5. panta 3) punkta izpratnē?

⁽¹⁾ OV 2009, L 147, 5. lpp.

⁽²⁾ OV L 160, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 30. maijā iesniedza Grondwettelijk Hof (Beļģija) — Isabelle Gielen/Ministerraad

(Lieta C-299/13)

(2013/C 226/08)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Grondwettelijk Hof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Isabelle Gielen

Atbildētāja: Ministerraad

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes 2008. gada 12. februāra Direktīvas 2008/7/EK par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek kapitāla piesaistīšanai ⁽¹⁾, 5. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj uzlikt nodokli ar likumu noteiktai uzrādītāja vērtspapīru konversijai vārda vērtspapīros vai dematerializētos vērtspapīros, un, ja jā, vai šāds nodoklis var tikt pamatots ar iepriekš minētās direktīvas 6. pantu ?

⁽¹⁾ OV L 46, 11. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 30. maijā iesniedza Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spānija) — Ayuntamiento de Benferri/Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU

(Lieta C-300/13)

(2013/C 226/09)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección 1

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Ayuntamiento de Benferri

Atbildētājas: Consejería de Infraestructuras y Transporte, Iberdrola Distribución Eléctrica SAU

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 85/337 ⁽¹⁾, kas grozīta ar Direktīvu 97/11 ⁽²⁾, I pielikuma 20. punktā esošais jēdziens “[e]lektroenerģijas gaisvadu līniju instalēšana, kurām ir 220 kV vai lielāka voltāža un vairāk nekā 15 km liels garums” ir interpretējams tādējādi, ka vienīgās elektroietais, kuras tas sevī ietver, ir gaisvadu līnijas, kuras atbilst abiem šiem limitiem?
- 2) Vai Direktīvas 85/337, kas grozīta ar Direktīvu 97/11, II pielikuma 3. punkta b) apakšpunktā esošais jēdziens “[...] elektroenerģijas pārraidīšana pa virszemes vadiem” ir interpretējams tādējādi, ka vienīgās elektroietais, kuras tas sevī ietver, ir gaisvadu līnijas? Ja atbilde ir noraidoša:
- 3) Vai Direktīvas 85/337 II pielikuma 3. punkta b) apakšpunktā esošais jēdziens “[...] elektroenerģijas pārraidīšana pa virszemes vadiem” ir interpretējams tādējādi, ka tas ietver sevī transformācijas apakšstacijas?
- 4) Vai Direktīvas 85/337 II pielikuma 3. punkta b) apakšpunktā esošais jēdziens “[...] elektroenerģijas pārraidīšana pa virszemes vadiem” ir interpretējams tādējādi, ka tas ietver sevī transformācijas apakšstacijas, pat ja to būvniecība vai paplašināšana tiek īstenota, pamatojoties uz projektu, kurā nav iekļauta gaisvadu līnijas izveide?

⁽¹⁾ Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīva 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, OV L 175, 40. lpp.

⁽²⁾ Padomes 1997. gada 3. marta Direktīva 97/11/EK ar kuru groza Direktīvu 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, OV L 73, 5. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 3. jūnijā iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvija) — bankrotējušī AS “flyLAL-Lithuanian Airlines”/VAS “Starptautiskā lidosta Rīga”, AS “Air Baltic Corporation”

(Lieta C-302/13)

(2013/C 226/10)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākās tiesas Senāts

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: bankrotējušī AS “flyLAL-Lithuanian Airlines”

Atbildētājas: VAS “Starptautiskā lidosta Rīga”, AS “Air Baltic Corporation”

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai lieta, kurā lūgts piedzīt zaudējumus un atzīt par nelikumīgām atbildētāju darbības saistībā ar aizliegtu vienošanos un dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, un kas balstīta uz citas dalībvalsts vispārējo normatīvo aktu piemērošanu, ir atzīstama par civillietu vai komerclietu Regulas ⁽¹⁾ izpratnē, ņemot vērā, ka aizliegtās vienošanās nav spēkā ar to noslēgšanas brīdi, bet normatīvo aktu pieņemšana ir valsts darbība publisko tiesību jomā (acte jure imperii), uz kuru attiecas starptautisko publisko tiesību normas par valsts jurisdikcionālo imunitāti pret citas valsts tiesām?
- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša (lieta ir civillieta vai komerclietu Regulas izpratnē), vai tiesvedība Lietā “Par zaudējumu piedziņu” ir uzskatāma par tiesvedību, kuras priekšmets ir uzņēmējdarbības institūciju lēmumu likumīgums Regulas 22. panta 2. punkta izpratnē, kas pieļauj nolēmuma neatzīšanu atbilstoši Regulas 35. panta 1. punktam?
- 3) Ja Lietas “Par zaudējumu piedziņu” prasības priekšmets ietilpst Regulas 22. panta 2. punkta tvērumā (izņēmuma jurisdikcija), vai atzinējvalsts tiesai ir pienākums pārbaudīt Regulas 35. panta 1. punktā minētos apstākļus attiecībā uz Sprieduma par pagaidu aizsardzības pasākumu piemērošanu atzīšanu?
- 4) Vai Regulas 34. panta 1. punktā ietverto sabiedriskās kārtības klauzulu var saprast tādējādi, ka Sprieduma par pagaidu aizsardzības pasākumu piemērošanu atzīšana ir pretēja dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, ja, pirmkārt, kā galvenais arguments pagaidu aizsardzības pasākumu piemērošanai ir minēta prasības ievērojamā summa bez pamatota un argumentēta aprēķina, otrkārt, ja atzīstot un izpildot šādu nolēmumu, atbildētājiem var rasties zaudējumi, kurus Lietas “Par zaudējumu piedziņu” prasības noraidīšanas gadījumā nebūs iespējams piedzīt no bankrotējušas uzņēmējdarbības, kāda ir prasītāja, kas rezultātā skar atzinējvalsts ekonomiskās intereses, tādējādi apdraudot valsts drošību, ievērojot to, ka Latvijas Republika ir Lidostas “Rīga” 100 % akciju īpašniece, un 52,6 % AS “Air Baltic Corporation” akciju īpašniece.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV L 12, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 7. jūnijā iesniedza Curtea de Apel Alba Iulia (Rumānija) — Claudiu Roșu/Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

(Lieta C-312/13)

(2013/C 226/11)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel Alba Iulia

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Claudiu Roșu

Atbildētāja: Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

Prejudiciālais jautājums

Vai gadījumā, kad pārdevēju pārkvalificē par PVN maksātāju un puses ir vienojušās par atlīdzību (cenu) par nekustamā īpašuma piegādi, neko neminot par PVN, Padomes Direktīvas 2006/112/EK⁽¹⁾ 73. un 78. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka summa, kurai uzliek nodokli, ir:

- atlīdzība (cena) par preces piegādi, par kuru puses ir vienojušās, no kā atņem PVN likmi, vai
- atlīdzība (cena) par preces piegādi, par kuru puses ir vienojušās?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 7. jūnijā iesniedza Curtea de Apel Alba Iulia (Rumānija) — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală/Cătălin Ienciu

(Lieta C-313/13)

(2013/C 226/12)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel Alba Iulia

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu — Activitatea de Inspecție Fiscală

Atbildētājs: Cătălin Ienciu

Prejudiciālie jautājumi

Vai gadījumā, kad pārdevēju pārkvalificē par PVN maksātāju un puses ir vienojušās par atlīdzību (cenu) par nekustamā īpašuma piegādi, neko neminot par PVN, Padomes Direktīvas 2006/112/EK⁽¹⁾ 73. un 78. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka summa, kurai uzliek nodokli, ir:

- atlīdzība (cena) par preces piegādi, par kuru puses ir vienojušās, no kā atņem PVN likmi, vai
- atlīdzība (cena) par preces piegādi, par kuru puses ir vienojušās?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — Eiropas Parlaments/Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-317/13)

(2013/C 226/13)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji — F. Drexler, A. Caiola un M. Pencheva)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

— atcelt Padomes 2013. gada 7. marta Lēmumu 2013/129/ES par kontroles pasākumu piemērošanu 4-metilamfetamīnam⁽¹⁾;

— saglabāt Padomes Lēmuma 2013/129/ES iedarbību līdz brīdim, līdz tas tiks aizstāts ar jaunu pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību aktu;

— piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Vispirms Parlaments atgādina, ka apstrīdētā lēmuma preambulā ir atsauce uz šādiem juridiskajiem pamatiem: Padomes 2005. gada 10. maija Lēmuma 2005/387/TI par informācijas apmaiņu, riska novērtējumu un kontroli attiecībā uz jaunām psihoaktīvām vielām ⁽²⁾ 8. panta 3. punktu un Līgumu par Eiropas Savienības darbību. Parlaments no minētā secina, ka Padome netieši atsauca uz bijušā Līguma par Eiropas Savienību 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu.

Parlaments savas prasības atcelt tiesību aktu pamatošanai izvirza divus pamatus.

Pirmkārt, Parlaments apgalvo, ka Padome esot balstījusi savu lēmumu uz tādu juridisko pamatu, proti, LESD 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu, kurš tika atcelts kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir balstīts vairs tikai uz Lēmumu 2005/387/TI. Pēdējais minētais ir uzskatāms par atvasinātu juridisko pamatu un līdz ar to ir prettiesisks.

Otrkārt, un ņemot vērā iepriekš minēto, Parlaments uzskata, ka lēmuma pieņemšanas procesā tika pieļauti būtiski formas prasību pārkāpumi. No vienas puses, kaut arī bija piemērojams LESD 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts, pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas saskaņā ar LESD 39. panta 1. punktu bija jāapspriežas ar Parlamentu. Taču Parlaments apgalvo, ka tā tas nenotika. No otras puses, ja tiek uzskatīts, ka piemērojamās tiesību normas ir tās, kas paredzētas Lisabonas līgumā, tad Parlaments bija jāiesaista likumdošanas procesā, pamatojoties uz LESD 83. panta 1. punktu. Jebkurā gadījumā, tā kā Parlaments netika iesaistīts apstrīdētā lēmuma pieņemšanā, saistībā ar šo lēmumu tika pieļauts būtisks formas prasības pārkāpums.

Visbeidzot, gadījumā, ja Tiesa nolems atcelt apstrīdēto lēmumu, Parlaments uzskata, ka saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu ir jāsauglabā apstrīdētā lēmuma ietekme līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu pienācīgā kārtībā pieņemtu tiesību aktu.

⁽¹⁾ OV L 72, 11. lpp.

⁽²⁾ OV L 127, 32. lpp.

Prasība, kas celta 2013. gada 12. jūnijā — Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-320/13)

(2013/C 226/14)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — P. Hetsch un K. Herrmann)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, paredzētajā termiņā nepieņemot vai nepaziņojot tādus normatīvus vai administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvas 2009/28/EK par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK ⁽¹⁾ prasības, Polijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 27. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;
- Direktīvas 2009/28/EK transponēšanas pasākumu nepaziņošanas dēļ saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu piespriest Polijas Republikai naudas sodu EUR 133 228,80 dienā, sākot no sprieduma šajā lietā pasludināšanas dienas;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 2009/28/EK transponēšanas termiņš beidzās 2010. gada 5. decembrī.

⁽¹⁾ OV L 140, 16. lpp.

Prasība, kas celta 2013. gada 11. jūnijā — Eiropas Komisija/Beļģijas Karaliste

(Lieta C-321/13)

(2013/C 226/15)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Hottiaux un N. Yerrell)

Atbildētāja: Beļģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai transponētu Komisijas 2010. gada 2. septembra Direktīvu 2010/61/ES, ar ko pielikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/68/EK par bīstamo kravu iekšzemes pārvadājumiem pirmo reizi pielāgo zinātnes un tehnikas attīstībai ⁽¹⁾, vai katrā ziņā par tiem nepaziņojot Komisijai, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi minētās direktīvas 2. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Komisijas 2010. gada 2. septembra Direktīvas 2010/61/ES transponēšanai beidzās 2011. gada 30. jūnijā.

(¹) OV L 233, 27. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 13. jūnijā iesniedza Tribunale di Bolzano (Itālija) — Ulrike Elfriede Grauel Rüffer/Katerina Pokorná

(Lieta C-322/13)

(2013/C 226/16)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Bolzano

Lietas dalībnieki pamatlietā

Prasītāja: Ulrike Elfriede Grauel Rüffer

Atbildētāja: Katerina Pokorná

Prejudiciālais jautājums

Vai LESD 18. un 21. panta interpretācijai ir pretrunā tādu valsts tiesību normu piemērošana, kādas ir aplūkotas šajā lietā un ar kurām tiesības lietot vācu valodu Bolcāno provinces tiesās notiekošā civilprocesā ir piešķirtas tikai Bolcāno provincē dzīvojošajiem Itālijas pilsoņiem, nevis arī citu ES dalībvalstu pilsoņiem neatkarīgi no tā, vai viņiem ir dzīvesvieta Bolcāno provincē?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 17. jūnijā iesniedza Cour d'appel de Bruxelles (Beļģija) — Burgo Group SpA/Illochroma SA, atrodas likvidācijas procesā, Jérôme Theetten, kurš rīkojas kā sabiedrības Illochroma SA likvidators

(Lieta C-327/13)

(2013/C 226/17)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Bruxelles

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Burgo Group SpA

Atbildētāja: Illochroma SA, atrodas likvidācijas procesā, Jérôme Theetten, kurš rīkojas kā sabiedrības Illochroma SA likvidators

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes [2000. gada 29. maija] Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūru (¹), jo īpaši tās 3., 16., 27., 28. un 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- “uzņēmums”, kas minēts 3.2. pantā, ir jāsaprot kā tā parādnieka filiāle, pret kuru ir sāta galvenā procedūra, un tas nepieļauj to, ka vienlaicīgi likvidējot vairākas sabiedrības, kas pieder vienai un tai pašai grupai, pret tām var sākt sekundāro procedūru dalībvalstī, kurā tām ir juridiskā adrese, ar pamatojumu, ka tām ir juridiskas personas statuss?
- visām personām, kuras ir pilnvarotas pieprasīt sākt sekundāro procedūru, jābūt rezidentiem vai to juridiskajai adresei jābūt tās dalībvalsts tiesas teritorijā, kurā ir iesniegta prasība uzsākt procedūru, vai šīs tiesības ir jāattiecinā uz visiem Savienības iedzīvotājiem, ja tie pierāda, ka tiem pastāv tiesiskās attiecības ar attiecīgo uzņēmumu?
- tā kā galvenā maksātnespējas procedūra ir likvidācijas procedūra, rīkojumu par uzņēmuma sekundāras maksātnespējas procedūras sākšanu var izdot tikai tad, ja tā atbilst pamatotības kritērijiem, kurus izvērtē tās dalībvalsts tiesa, kurā sekundārā procedūra ir sāta?

(¹) OV L 160, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 19. jūnijā iesniedza Sozialgericht Leipzig (Vācija) — Elisabeta Dano, Florin Dano/Jobcenter Leipzig

(Lieta C-333/13)

(2013/C 226/18)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa:

Sozialgericht Leipzig

Lietas dalībnieki pamatlietā:

Prasītāji: Elisabeta Dano, Florin Dano

Atbildētājs: Jobcenter Leipzig

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas Nr. 883/2004 ⁽¹⁾ 4. panta *ratione personae* piemērošanas jomā ietilpst arī personas, kuras vēlas pieprasīt nevis sociālā nodrošinājuma tiesību jomas vai ģimenes atbalsta veida pabalstu regulas 3. panta 1. punkta izpratnē, bet gan īpašu pabalstu, kas nav atkarīgs no iemaksām, regulas 3. panta 3. punkta, 70. panta izpratnē?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai dalībvalstīm, lai izvairītos no tā, ka nesamērīgi tiek pieprasīti sociālie pabalsti, kas garantē ienākumus iztikas minimumam un nav atkarīgi no iemaksām regulas 70. panta izpratnē, ir aizliegts šāda veida pabalstus, kuri tiek piešķirti savas valsts pilsoņiem, kas atrodas tādā pašā situācijā, pilnīgi vai daļēji atteikt neaizsargātākajiem Savienības pilsoņiem?
- 3) Ja atbilde uz pirmo vai otro jautājumu ir noliedzoša, vai dalībvalstīm, lai izvairītos no tā, ka nesamērīgi tiek pieprasīti sociālie pabalsti, kas garantē ienākumus iztikas minimumam un nav atkarīgi no iemaksām Regulas Nr. 883/2004 70. panta izpratnē, saskaņā ar a) LESD 18. pantu un/vai b) LESD 20. panta 2. punkta otrā teikuma a) apakšpunktu,

tos lasot kopā ar LESD 20. panta 2. punkta trešo teikumu un Direktīvas 2004/38 ⁽²⁾ 24. panta 2. punktu, ir aizliegts šāda veida pabalstus, kuri tiek piešķirti savas valsts pilsoņiem, kas atrodas tādā pašā situācijā, pilnīgi vai daļēji atteikt neaizsargātākajiem Savienības pilsoņiem?

- 4) Ja saskaņā ar atbildi uz iepriekšminētajiem jautājumiem pabalstu, kas garantē ienākumus iztikas minimumam, daļēji atteikšana atbilst Eiropas tiesību normām: vai no iemaksām neatkarīgu pabalstu, kas garantē ienākumus iztikas minimumam, piešķiršana Savienības pilsoņiem, ja vien tie nav neatliekamas vajadzības gadījumi, drīkst aprobežoties ar nepieciešamo līdzekļu nodošanu, lai viņi atgrieztos dzimtenē, vai tomēr Pamattiesību hartas 1., 20. un 51. pants prasa papildu pabalstus, kas dod pastāvīgas uzturēšanās iespēju?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV L 166, 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Prasība, kas celta 2013. gada 15. maijā — *Growth Energy and Renewable Fuels Association/Padome*

(Lieta T-276/13)

(2013/C 226/19)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Growth Energy* (Vašingtona, Amerikas Savienotās Valstis), *Renewable Fuels Association* (Vašingtona, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis — *P. Vander Schueren, lawyer*)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Padomes 2013. gada 18. februāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 157/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu Amerikas Savienoto Valstu izcelsmes bioetanola importam (OV L 49, 22.2.2013., 10. lpp.), ciktāl tā skar prasītājas un to dalībniekus; un

— piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājam radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza 10 pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir rīkojusies pretēji pamatregulai, jo tā izvēlējās valsts mēroga maksājumu un atteicās aprēķināt individuālu dempinga maksājumu, neraugoties uz to, ka tai bija visa nepieciešamā informācija, lai to darītu. Šajā ziņā prasītājas norāda, ka Komisija pieļāva acīmredzamu kļūdu atbilstošu faktu vērtējumā, kļūdu tiesību piemērošanā, nenorādīja iemeslus saviem secinājumiem, pārkāpa savu rūpības pienākumu un pārkāpa tiesības uz aizstāvību, kā arī prasītāju tiesiskās noteiktības un tiesiskās palāvēības principu.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka tas, ka Komisija nav pielāgojusi eksporta cenu, aprēķinot dempinga starpību, neveicot attiecīgu maisījumu izgatavotāju maisījumu eksporta cenu augšupvērstu pielāgošanu, ir acīmredzama kļūda atbilstīgo faktu vērtējumā un kļūda tiesību piemērošanā;

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, vērtējot atbilstīgos faktus, un pārkāpusi pamatregulu un nediskriminācijas principu, pārvērtējot bioetanola importa apjomu no ASV un neattiecoties pret šo importu līdzīgi kā pret šī paša produkta importu no trešās valsts.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pārkāpusi pamatregulu, veicot kaitējuma starpību aprēķinus.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pārkāpusi pamatregulu, pamatojot savu būtiskā kaitējuma noteikšanu ar Savienības industriju, kura neražo līdzīgu produktu, un definējot Savienības industriju pirms ir definēts līdzīgs produkts.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka acīmredzamu kļūdu vērtējumā un acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā rezultātā apstrīdētajā regulā ir pieļauti pārkāpumi, jo tajā noteiktais būtiskais kaitējums ir balstīts uz datiem, kas attiecas uz nenozīmīgu Savienības ražotāju piemēru.

7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka citi būtiskā kaitējuma iemesli nelauž cēloņsakarību starp mērķtiecīgu importu un apgalvoto kaitējumu Savienības industrijai.

8) Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Padome pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā un pārkāpa samērīguma principu, nosakot nevajadzīgu dempinga pasākumu.

9) Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija pieļāva kļūdas tiesību piemērošanā un pārkāpa labas pārvaldības principu un nediskriminācijas principu, uzskatot, ka izmeklēšana par ASV izcelsmes bioetanolu bija balstīta uz pienācīgu sūdzību, lai gan tā neapmierināja pamatregulā noteiktās prasības.

10) Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir izdarījusi vairākus prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumus un nav norādījusi iemeslus apstrīdētās regulas pieņemšanai, ņemot vērā to, ka galīgajā secinājumā, uz kura tā ir balstīta, nav būtisku faktu un apsvērumu noteiktu pasākumu pieņemšanai. Komisija ir arī grozījusi pasākumu spēkā esamības

laikposmu, nenorādot iemeslus, lai gan tā nav devusi prasītājam piekļuvi nekonfidencialiem lietas materiāliem laicīgi, ne arī devusi pienācīgu laiku prasītājiem sniegt komentārus par galīgo secinājumu.

**Prasība, kas celta 2013. gada 15. maijā — Marquis Energy/
Padome**

(Lieta T-277/13)

(2013/C 226/20)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Marquis Energy LLC (Hennepin, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis — P. Vander Schueren, lawyer)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Padomes 2013. gada 18. februāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 157/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu Amerikas Savienoto Valstu izcelsmes bioetanola importam (OV L 49, 22.2.2013., 10. lpp.), ciktāl tā skar prasītāju, un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājai radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza 10 pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir rīkojusies pretēji pamatregulai, jo tā izvēlējās valsts mēroga maksājumu un atteicās aprēķināt individuālu dempinga maksājumu, neraugoties uz to, ka tai bija visa nepieciešamā informācija, lai to darītu. Šajā ziņā prasītājas norāda, ka Komisija pieļāva acīmredzamu kļūdu atbilstošo faktu vērtējumā, kļūdu tiesību piemērošanā, nenorādi iemeslus saviem seci-

nājumiem, pārkāpa savu rūpības pienākumu un pārkāpa tiesības uz aizstāvību, kā arī prasītāju tiesiskās noteiktības un tiesiskās pašāvības principu.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka tas, ka Komisija nav pielāgojusi eksporta cenu, aprēķinot dempinga starpību, neveicot attiecīgo maisījumu izgatavotāju maisījumu eksporta cenu augšupvērstu pielāgošanu, ir acīmredzama kļūda atbilstīgo faktu vērtējumā un kļūda tiesību piemērošanā;

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, vērtējot atbilstīgos faktus, un pārkāpusi pamatregulu un nediskriminācijas principu, pārvērtējot bioetanola importa apjomu no ASV un neattiecoties pret šo importu līdzīgi kā pret šī paša produkta importu no trešās valsts.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pārkāpusi pamatregulu, veicot kaitējuma starpību aprēķinus.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pārkāpusi pamatregulu, pamatojot savu būtiskā kaitējuma noteikšanu ar Savienības industriju, kura neražo līdzīgu produktu, un definējot Savienības industriju pirms ir definēts līdzīgs produkts.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka acīmredzamu kļūdu vērtējumā un acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā rezultātā apstrīdētajā regulā ir pieļauti pārkāpumi, jo tajā noteiktais būtiskais kaitējums ir balstīts uz datiem, kas attiecas uz nenozīmīgu Savienības ražotāju piemēru.

7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka citi būtiskā kaitējuma iemesli nelauz cēloņsakarību starp mērķtiecīgo importu un apgalvoto kaitējumu Savienības industrijai.

8) Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Padome pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā un pārkāpa samērīguma principu, nosakot nevajadzīgu dempinga pasākumu.

9) Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija pieļāva kļūdas tiesību piemērošanā un pārkāpa labas pārvaldības principu un nediskriminācijas principu, uzskatot, ka izmeklēšana par ASV izcelsmes bioetanolu bija balstīta uz pienācīgu sūdzību, lai gan tā neapmierināja pamatregulā noteiktās prasības.

10) Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir izdarījusi vairākus prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumus un nav norādījusi iemeslus apstrīdētās regulas pieņemšanai, ņemot vērā to, ka galīgajā secinājumā, uz kura tā ir balstīta, nav būtisku faktu un apsvērumu noteiktu pasākumu pieņemšanai. Komisija ir arī grozījusi pasākumu spēkā esamības laikposmu, nenorādot iemeslus, lai gan tā nav devusi prasītājam piekļuvi nekonfidencialiem lietas materiāliem laicīgi, ne arī devusi pienācīgu laiku prasītājiem sniegt komentārus par galīgo secinājumu.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — *Ledra Advertising/ Komisija un ECB*

(Lieta T-289/13)

(2013/C 226/21)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Ledra Advertising Ltd* (Nicosia, Kipra) (pārstāvji — C. Paschalides, Solicitor, un A. Paschalides, lawyer)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- piespriet kompensāciju EUR 958 920,00 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprāšanās Memoranda starp Kipru un atbildētājām 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;
- atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriet līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un
- ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprāšanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku ⁽¹⁾, jo:
 - minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];
 - atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un
 - noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:
 - laikā, kad prasītājai tika atņemti tās noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;
 - prasītājai tika atņemti tās noguldījumi “laikus [ne]izmaksājot” taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;
 - noguldījumu atņemšana ir pretlikumīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējās nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” ⁽²⁾;
 - atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;
 - mērķis bija nevis kaitēt Kiprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un

— iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.

- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītājas noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītājas zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kipra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija pretiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(¹) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome*, *Recueil*, 975. lpp.

(²) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — CMBG/Komisija un ECB

(Lieta T-290/13)

(2013/C 226/22)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: CMBG Ltd (Tortola, Britu Virdžīnu salas) (pārstāvji — C. Paschalides, Solicitor, un A. Paschalides, lawyer)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- piespriet kompensāciju EUR 1 999 121,60 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprāšanās Memoranda starp Kipru un atbildētājām 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;
- atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriet līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un
- ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprāšanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku (¹), jo:

— minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];

— atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un

— noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:

— laikā, kad prasītājam tika atņemti tās noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;

— prasītājam tika atņemti tās noguldījumi “laikus [ne]izmaksājot” taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;

— noguldījumu atņemšana ir pretlikumīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionālītātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” (2);

— atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;

— mērķis bija nevis kaitēt Kiprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un

— iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītajiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītājas noguldījumi

bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītājas zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kipra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītajiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(1) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome*, *Recueil*, 975. lpp.

(2) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — Eleftheriou un Papachristofi/Komisija un ECB

(Lieta T-291/13)

(2013/C 226/23)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Andreas Eleftheriou* (*Dherynia*, Kipra), *Eleni Eleftheriou* (*Dherynia*) un *Lilia Papachristofi* (*Dherynia*) (pārstāvji — *C. Paschalides*, *Solicitor*, un *A. Paschalides*, *lawyer*)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— piespriest kompensāciju GBP 347 520,68 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprašanās Memoranda starp Kipru un atbildētājam 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;

- atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriedu līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un
- ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprāšanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku ⁽¹⁾, jo:
 - minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];
 - atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un
 - noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:
 - laikā, kad prasītājiem tika atņemti to noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.
 - prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi “laikus [ne]izmaksā[jot] taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;
 - noguldījumu atņemšana ir pretlikumīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” ⁽²⁾;
 - atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;
 - mērķis bija nevis kaitēt Kiprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un
 - iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītāju noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītāju zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kipra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka

attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(¹) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome, Recueil*, 975. lpp.

(²) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — *Evangelou/Komisija un ECB*

(Lieta T-292/13)

(2013/C 226/24)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Christos Evangelou (Derynia, Kipra)* un *Yvonne Evangelou (Derynia)* (pārstāvji — *C. Paschalides, Solicitor*, un *A. Paschalides, lawyer*)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— piespriest kompensāciju EUR 1 552 110,64 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprašanās Memoranda starp Kipru un atbildētājiem 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;

— atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriest līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un

— ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprašanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku (¹), jo:

— minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];

— atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un

— noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:

— laikā, kad prasītājiem tika atņemti to noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;

— prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi “laikus [ne]izmaksājot” taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;

— noguldījumu atņemšana ir pretrunīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējās nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” (²);

— atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;

— mērķis bija nevis kaitēt Kiprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un

— iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītāju noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītāju zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kipra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(¹) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfstedt*/Padome, *Recueil*, 975. lpp.

(²) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — Theophilou/Komisija un ECB

(Lieta T-293/13)

(2013/C 226/25)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Christos Theophilou (Nicosia, Kipra) un Eleni Theophilou (Nicosia) (pārstāvji — C. Paschalides, Solicitor, un A. Paschalides, lawyer)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— piespriest kompensāciju EUR 1 583 479,00 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprāšanās Memoranda starp Kipru un atbildētājām 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;

— atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriest līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un

— ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprāšanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku (¹), jo:

— minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];

- atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un
- noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:
- laikā, kad prasītājiem tika atņemti to noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;
- prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi “laikus [ne]izmaksā[jot] taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;
- noguldījumu atņemšana ir pretlikumīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.”⁽²⁾;
- atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;
- mērķis bija nevis kaitēt Kīprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un
- iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītāju noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītāju zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kīpra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome*, Recueil, 975. lpp.

⁽²⁾ Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 27. maijā — Fialtor/Komisija un ECB

(Lieta T-294/13)

(2013/C 226/26)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Fialtor Ltd* (Belize, Belize) (pārstāvji — *C. Paschalides*, *Solicitor*, un *A. Paschalides*, *lawyer*)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- piespriest kompensāciju EUR 278 925,79 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprašanās Memoranda starp Kipru un atbildētājām 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;
- atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriest līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un
- ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprašanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku ⁽¹⁾, jo:
 - minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];
 - atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un
 - noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:

- laikā, kad prasītājai tika atņemti tās noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;
 - prasītājai tika atņemti tās noguldījumi “laikus [ne]izmaksājot” taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;
 - noguldījumu atņemšana ir pretrunīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” ⁽²⁾;
 - atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām šā un vidējā termiņā;
 - mērķis bija nevis kaitēt Kiprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un
 - iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.
 - 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītājas noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītājas zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kipra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītājas noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(¹) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome, Recueil*, 975. lpp.

(²) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 30. maijā — Adler Modemärkte/ITSB — Blufin (“MARINE BLEU”)

(Lieta T-296/13)

(2013/C 226/27)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Adler Modemärkte AG (Haibach, Vācija) (pārstāvji — J. Plate un R. Kaase, advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: Blufin SpA (Carpi, Itālija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju otrās padomes 2013. gada 3. aprīļa lēmumu lietā R 386/2012-2, jo tas neesot saderīgs ar Regulas Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot apelācijas procesā radušos izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme, kas ietver vārdiskus elementus “MARINE BLEU”, attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē — Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 6 637 193

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: Blufin SpA

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: vārdiska preču zīme “BLU-MARINE” attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību apmierināt un reģistrācijas pieteikumu noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 28. maijā — Nordex Holding/ITSB — Fontana Food (“Taverna”)

(Lieta T-302/13)

(2013/C 226/28)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nordex Holding A/S (Dronninglund, Dānija) (pārstāvis — M. Kleis, advokāts)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: Fontana Food AB (Tyresö, Zviedrija)

Prasītājas prasījumi

- atcelt ITSB Apelāciju pirmās padomes 2013. gada 21. marta lēmumu lietā R 2608/2011-1;
- atcelt Anulēšanas nodaļas 2011. gada 21. oktobra Lēmumu Nr. 4891 C, kurš tika pieņemts pirms apstrīdētā lēmuma;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp apelācijas tiesvedībā radušos izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Reģistrēta Kopienas preču zīme, par kuru iesniegts pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu: grafiska preču zīme, kas ietver vārdisku elementu “Taverna” — Kopienas preču zīmes reģistrācijas Nr. 5 466 909

Kopienas preču zīmes īpašniece: prasītāja

Lietas dalībniece, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece

Pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pamatojums: pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu bija pamatots ar Padomes Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu

Anulēšanas nodaļas lēmums: atzīt apstrīdēto Kopienas preču zīmi par daļēji spēkā neesošu

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 53. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 5. jūnijā — *Silicium España Laboratorios*/ITSB — LLR-G5 (“LLRG5”)

(Lieta T-306/13)

(2013/C 226/29)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Silicium España Laboratorios, SL* (Vila-Seca, Spānija) (pārstāvis — C. Sueiras Villalobos, advokāts)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: *LLR-G5 Ltd* (Castlebar, Īrija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju pirmās padomes 2013. gada 7. marta lēmumu lietā R 383/2012-1 tiktāl, ciktāl ar to Kopienas preču zīmes “LLRG5” reģistrācija Nr. 3384625 atzīta par spēkā neesošu, pamatojoties uz to, ka preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika iesniegts ļauntīgi;
- Anulēšanas nodaļas 2011. gada 20. decembra lēmumu lietā 4174 C atstāt spēkā negrozītu un
- piespriest ITSB segt savus un atlīdzināt *Silicium* saistībā ar šo tiesvedību radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Reģistrēta Kopienas preču zīme, par kuru iesniegts pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu: vārdiska preču zīme “LLRG5” — Kopienas preču zīmes reģistrācija Nr. 3 384 625

Kopienas preču zīmes īpašniece: prasītāja

Lietas dalībniece, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu: otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece

Pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pamatojums: pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu ir pamatots ar Padomes Regulas Nr. 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu

Anulēšanas nodaļas lēmums: noraidīt prasību par spēkā neesamības atzīšanu

Apelāciju padomes lēmums: atcelt apstrīdēto lēmumu un atzīt apstrīdēto Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — *Repsol*/ITSB — *Argiles* (“ELECTROLINERA”)

(Lieta T-308/13)

(2013/C 226/30)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Repsol, SA* (Madrīde, Spānija) (pārstāvji — J. Devaureix un L. Montoya Terán, advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks: *Josep María Adell Argiles* (Madrīde, Spānija)

Prasītāja prasījumi:

- atcelt un atzīt par spēkā neesošu Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju pirmās padomes 2013. gada 7. marta lēmumu lietā R 1565/2012-1 un līdz ar to ļaut reģistrēt Kopienas preču zīmi Nr. 9 548 884 “ELECTROLINERA” attiecībā uz 4., 37. un 39. klasē ietilpstošām precēm, kas tika noraidītas ar apstrīdēto lēmumu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: prasītājs

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "ELECTROLINERA" attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 4., 35., 37. un 39. klasē — Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 9 548 884

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: Josep María Adell Argiles

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: valsts vārdiska preču zīme "ELECTROLINERA" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 6., 9. un 12. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: daļēji noraidīt iebildumus

Apelāciju padomes lēmums: daļēji apmierināt apelācijas sūdzību, daļēji atcelt iebildumu nodaļas lēmumu un līdz ar to lielākā apjomā noraidīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — Enosi Mastichoparagogon/ITSB — Gaba International ("ELMA")

(Lieta T-309/13)

(2013/C 226/31)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Enosi Mastichoparagogon Chiou (Chios, Grieķija) (pārstāvis — A. Malamís, advokāts)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: Gaba International Holding AG (Hamburga, Vācija)

Prasītājas prasījumi:

— atcelt ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2013. gada 26. marta lēmumu lietā R 1539/2012-4 un

— piespriest ITSB un otrai procesa dalībniecei (prasītājai procesā iebildumu nodaļā un atbildētājai ITSB Apelāciju padomē) segt savus un atlīdzināt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja (ieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja) tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "ELMA" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 5. klasē — starptautiska preču zīmes reģistrācija Nr. 900 845, kas attiecas uz Eiropas Kopienas

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Kopienas vārdiskas preču zīmes "ELMEX" reģistrācija attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3., 5. un 21. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus apmierināt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 12. jūnijā — Portugāle/Komisija

(Lieta T-314/13)

(2013/C 226/32)

Tiesvedības valoda — portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Portugāles Republika (pārstāvji — L. Inez Fernandes, M. Gorjão-Henriques un J. da Silva Sampaio, advokados)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītāja lūdz Vispārējo tiesu:

— atcelt Eiropas Komisijas Lēmuma C(2013) 1870, galīgā redakcija, 1. un 2. pantu;

— atzīt Regulas (EK) Nr. 16/2003⁽¹⁾, konkrētāk, tās 7. panta nepiemērojamību šajā gadījumā, pamatojoties uz būtisku formas prasību pārkāpumu, Regulas (EK) Nr. 1164/94⁽²⁾ pārkāpumu vai, katrā ziņā, ES tiesību sistēmā spēkā esošo vispārējo tiesību principu pārkāpumu;

— atzīt, ka Eiropas Komisijai ir jāmaksā attiecīgais atlikums;

— pakārtoti:

a) atzīt jau samaksāto summu atgūšanas procesa, kā arī tiesību ieturēt vēl nesamaksāto atlikumu noilgumu;

b) atzīt pienākumu samazināt Eiropas Komisijas veikto korekciju saistībā ar iespējamām pretlikumībām, kas varētu noteikt, ka viss atlikums nav jāmaksā, un to izdevumu, kas samaksāti pēc 2003. gada 3. jūnija, bet par kuriem rēķini izsniegti laikā no 2002. gada jūnija līdz 2003. gada februārim, atgūšanu pilnībā;

— katrā ziņā, piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1) Pirmais pamats ir saistīts ar Regulas (EK) Nr. 16/2003 prettiesiskumu, jo ar to ir pārkāptas būtiskas formas prasības un hierarhiski augstāka tiesību norma.

Regula (EEK) Nr. 16/2003 ir prettiesiska, jo to nav pieņēmusi komisāru kolēģija ne atbilstoši pilnvarojuma procedūrai, ne rakstveida procedūrai, ne vienkāršotai procedūrai atbilstoši Eiropas Komisijas Reglamentam⁽³⁾ redakcijā, kas bija spēkā šīs regulas pieņemšanas dienā, jo netika ievērots Komisijas Iekšējā reglamenta, kurš bija spēkā [regulas] pieņemšanas dienā, 18. pants, un ciktāl Komisija Regulas (EK) Nr. 16/2003 7. pantu ir interpretējusi pretrunā Regulai (EK) Nr. 1164/94.

2) Otrais pamats ir saistīts ar Eiropas tiesību normu attiecībā uz izdevumu atbilstību pārkāpšanu.

Ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas Līguma piemērošanas juridiskās normas, īpaši attiecībā uz jautājumu par to, vai izdevumi, kas ir samaksāti atbilstības laikposma sākumā un beigās, ir uzskatāmi par Eiropas finansējumam atbilstošiem izdevumiem, lai arī rēķins par tiem ir izrakstīts pirms tam.

3) Trešais pamats ir saistīts ar tiesiskās palāvēības principa, tiesiskās noteiktības principa un administrācijas pienākuma ievērot pašas izdotos aktus pārkāpumu.

Atbilstoši Eiropas Komisijas pastāvīgajai administratīvajai praksei attiecīgā tiesību norma tika interpretēta Portugāles Republikas norādītajā veidā.

Šo interpretāciju veica Eiropas Komisijas autorizēti avoti un tā tika paziņota gan Portugāles Republikai, gan citām dalībvalstīm; atbilstoši tās saturam Portugāles Republikai bija tiesības uzskatīt, ka rēķini, kas ir saņemti pirms tam, kad viss pieteikums ir saņemts Komisijā, un apmaksāti pēc tam, ir atbilstīgi.

Ar Komisijas šobrīd aizstāvētās interpretācijas noteikšanu acīmredzami tiek pārkāpts tiesiskās noteiktības princips, radot Portugāles Republikai būtisku finansiālu nastu, lai gan šāda interpretācija nebija ne zināma, ne paredzama.

4) Ceturtais pamats, kas ir iesniegts pakārtoti, ir saistīts ar samērīguma principa pārkāpumu.

Pat ja ir taisnība, ka saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H pantu Eiropas Komisija var veikt finanšu korekcijas, kādas tā uzskata par nepieciešamām, un kas var radīt pilnīgu vai daļēju projektam piešķirtā atbalsta atņemšanu, arī tai ir jāievēro samērīguma princips, ņemot vērā attiecīgā gadījuma apstākļus, piemēram, pārkāpuma veidu un finanšu ietekmes, kas var būt trūkumiem pārraudzības vai kontroles sistēmās, apmēru. Tādējādi nav saprotams, kā var paredzēt piešķirtā atbalsta atņemšanu pilnībā, jo korekcijas 100 % apmērā tiek piemērotas tikai tad, ja trūkumu apmērs pārraudzības un kontroles sistēmās vai konstatētā pārkāpuma smagums ir tādi, kas ir uzskatāmi par pilnīgu Kopienas noteikumu neievērošanu, kas attiecas uz visiem prettiesiskajiem maksājumiem.

Interpretācijas grūtības ir atbildību mīkstinošs faktors, kas Komisijai vienmēr būtu jāņem vērā. Ievērojot aprakstītos apstākļus, pastāv mazāk ierobežojoši pasākumi — samazinātas likmes piemērošana vai pat atsacīšanās no jebkādas korekcijas veikšanas —, kas ļauj sasniegt vēlamu mērķi.

5) Piektais pamats, kas ir iesniegts pakārtoti, ir saistīts ar noilgumu.

Katrā ziņā izdevumiem, kas radušies līdz 2003. gada 3. jūnijam, jau ir iestājies noilgums, jo pēdējā rēķina datums ir 2003. gada 28. februāris, proti, trīs mēnešus un divas dienas pirms attiecīgā datuma.

Atbilstoši Regulai (EK) Nr. 2988/95⁽⁴⁾ noilgums lietas ierosināšanai ir četri gadi, sākot no pārkāpuma izdarīšanas brīža.

(1) Komisijas 2003. gada 6. janvāra Regula (EK) Nr. 16/2003, ar ko paredz īpašus sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1164/94 piemērošanai attiecībā uz izdevumu atbilstīgumu Kohēzijas fonda daļēji finansētu pasākumu kontekstā (OV L 2, 7. lpp.).

(2) Padomes 1994. gada 16. maija Regula (EK) Nr. 1164/94 par Kohēzijas fonda izveidi (OV L 130, 1. lpp.).

(3) OV L 308, 8.12.2000, 26. lpp.

(4) Padomes 1995. gada 18. decembra Regula (EK/Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienas finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 11. jūnijā — Pappalardo u.c./Komisija**(Lieta T-316/13)**

(2013/C 226/33)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Salvatore Aniello Pappalardo (Cetara, Itālija), Pescatori La Tonmara Soc. coop. (Cetara), Fedemar Srl (Cetara), Testa Giuseppe E C. Snc (Catania, Itālija), Pescatori San Pietro Apostolo Srl (Cetara), Camplone Arnaldo & C. Snc di Camplone Arnaldo EC (Pescara, Itālija) un Valentino Pesca Sas di Camplone Arnaldo & C. (Pescara) (pārstāvji — V. Cannizzaro un L. Caroli, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- konstatēt Eiropas Komisijas ārpuslīgumisko atbildību attiecībā uz kaitējumu, ko tā nodarījusi, pieņemot 2008. gada 12. jūnija Regulu Nr. 530/2008, ar ko nosaka ārkārtas pasākumus attiecībā uz seineriem, kas zvejo zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā, kuru Tiesa ar 2011. gada 17. marta spriedumu lietā C-221/09 atzina par spēkā neesošu;
- un līdz ar to piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt nodarīto kaitējumu;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji šajā lietā precizē, ka attiecīgā ārpuslīgumiskā atbildība izriet no fakta, ka ar Regulu Nr. 530/2008 Komisija prettiesiski noteica obligātu zilās tunzivis zvejas apturēšanu no 2008. gada 16. jūnija seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu, turpretī līdzīga apturēšana attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu, tika noteikta tikai no 2008. gada 23. jūnija.

Pēc prasītāju domām, izskatāmajā lietā ir izpildīti visi vajadzīgie nosacījumi, lai tiktu noteikta Eiropas iestāžu atbildība saistībā ar likumdošanas darbībām, proti, par smagu fiziskas personas aizsargājošas tiesību normas pārkāpumu, zaudējumu esamību un cēloņsakarības starp šo rīcību un izvirzītajiem zaudējumiem pastāvēšanu.

Šajā ziņā tās uzsver, ka Regulu Nr. 530/2008 Tiesa ir atzinusi par pilnībā spēkā neesošu nediskriminācijas principa pārkāpuma dēļ un ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nediskriminācijas principa pārkāpums ir viens no smaga augstāka spēka tiesību normas, kuras mērķis ir aizsargāt fiziskas personas, pārkāpuma gadījumiem.

Prasība, kas celta 2013. gada 13. jūnijā — Vita Phone/ITSB (“LIFEDATA”)**(Lieta T-318/13)**

(2013/C 226/34)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vita Phone GmbH (Mannheim, Vācija) (pārstāvji — P. Ruess un A. Doepner-Thiele, advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju pirmās padomes 2013. gada 26. marta lēmumu lietā R 1072/2012-1;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme “LIFEDATA” attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 10. un 44. klasē — Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 10 525 053

Pārbaudītāja lēmums: reģistrācijas pieteikumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati:

- Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums
- Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESA

Prasība, kas celta 2013. gada 25. maijā — ZZ u.c./EIF

(Lieta F-51/13)

(2013/C 226/35)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: ZZ u.c. pārstāvis — L. Levi, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Investīciju fonds

Strīda priekšmets un apraksts

Prasība atcelt 2013. gada februāra algas paziņojumos ietvertos lēmumus, ar kuriem noteikts 2013. gadā ikgadējo algas pielāgojumu veikt 1,8 % apmērā un atcelt nākamās algas paziņojumus. Otrkārt, lūgums piespriest iestādei atlīdzināt apgalvoto materiālo un morālo kaitējumu.

Prasītāju prasījumi:

- atcelt prasītāju 2013. gada februāra algas paziņojumos ietvertos lēmumus, ar kuriem noteikts 2013. gadā ikgadējo algas pielāgojumu veikt 1,8 % apmērā un līdz ar to atcelt arī līdzīgus lēmumus, kas ietverti nākamajos algas paziņojumos;
- piespriest atbildētājam materiālo zaudējumu atlīdzināšanai i) samaksāt algas starpību, piemērojot algas pielāgojumu 2013. gadam, proti, palielinājumu 1,8 % apmērā par laika posmu no 2013. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim; ii) samaksāt algas starpību, kas, algām, kuras tiks izmaksātas sākot ar 2014. gada janvāri, radīsies, piemērojot algas pielāgojumu 1,8 % apmērā 2013. gadā; iii) samaksāt nokavējuma procentus par algas starpībām līdz to pilnīgai samaksai, piemērojamo nokavējuma procentu apmēru aprēķinot atbilstoši konkrētajā laikposmā piemērojamajai Eiropas Centrālās bankas noteiktajai procentu likmei refinansēšanas darījumiem, palielinot to par trim procentiem un iv) atlīdzināt zaudējumus pirktspējas samazinājuma dēļ;
- piespriest atbildētājam katram no prasītājiem samaksāt EUR 1 000 kā morālā kaitējuma atlīdzinājumu;
- piespriest atbildētājam segt tiesāšanās izdevumus.

Prasība, kas celta 2013. gada 2. jūnijā — ZZ/EIB

(Lieta F-55/13)

(2013/C 226/36)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: ZZ (pārstāvis — L. Isola, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Investīciju banka

Strīda priekšmets un apraksts

Prasība atcelt prasītāja novērtējuma ziņojumu par 2011. gadu, ciktāl viņam nav piešķirts vērtējums "exceptional performance" vai "very good performance" un viņš nav izvirzīts paaugstināšanai amatā D funkciju grupā un ciktāl tajā ir noteikti viņa mērķi 2012. gadam, atcelt pamatnostādnes novērtējuma ziņojuma sagatavošanai par 2011. gadu un, visbeidzot, piespriest EIB atlīdzināt morālo un mantisko kaitējumu, kas esot nodarīts prasītājam

Prasītāja prasījumi:

- atcelt a) 2012. gada 18. decembra lēmumu, ciktāl Apelāciju komiteja saskaņā ar EIB Reglamenta 22. pantu un 2012. gada 29. marta Paziņojumu personālam (*Note to Staff*) Nr. 715 HR/P&O/2012-0103 ir noraidījusi sūdzību par tās 2011. gada informatīvo ziņojumu; b) 2011. gada informatīvo ziņojumu saistībā ar novērtējumu, ciktāl viņam nav piešķirts vērtējums "Exceptional performance" vai vērtējums "Very good performance" un, visbeidzot, ciktāl viņš nav izvirzīts paaugstināšanai amatā D funkciju grupā, kā arī ciktāl tajā ir noteikti viņa mērķi 2012. gadam; c) visus saistītos, turpmākos un iepriekš pieņemtos aktus, ieskaitot lēmumus par paaugstināšanu amatā saskaņā ar Cilvēkresursu direkcijas direktora 2012. gada maija paziņojumu "2011 staff appraisal exercise, award of promotions and titles", ņemot vērā, ka saskaņā ar viņa priekšnieku pausto un šajā lietā apstrīdēto viedokli EIB neesot to ņēmusi vērā punktā "Promotions from Function E to D";
- atcelt vai nepiemērot pamatnostādnes, ko "Cilvēkresursu" direkcija ir pieņēmusi ar 2011. gada 13. decembra Paziņojumu Nr. 709 — RH/P&O/2011-0242, un attiecīgās 2011. gada 14. decembra "Guidelines to the 2011 annual staff appraisal exercise", ciktāl tajās ir paredzēts, ka galīgais vērtējums ir jāpauž vārdiski, bet nav noteikti kritēriji, kas ir jāņem vērā vērtētājam, lai veikumu varētu uzskatīt par

“exceptionnelle dépassant les attentes” [“ārkārtīgi labu, kas pārsniedz gaidīto”], “très bonne” [“ļoti labu”] vai arī “répondant à toutes les attentes” [“atbilstošu gaidītajam”];

- piespriet atbildētājam atlīdzināt nodarīto morālo un mantisko kaitējumu, kā arī tiesāšanās izdevumus.

Prasība, kas celta 2013. gada 21. jūnijā — ZZ/Komisija

(Lieta F-57/13)

(2013/C 226/37)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: ZZ (pārstāvji — D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.-N. Louis un É. Marchal, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Strīda priekšmets un apraksts

Prasība atcelt lēmumu par pensijas tiesību, kas iegūtas pirms stāšanās amatā Komisijā, aprēķinu saskaņā ar jaunajiem VĪN un lēmumu noraidīt sūdzību

Prasītāja prasījumi:

- atcelt 2013. gada 8. janvāra lēmumu par viņa pensiju tiesību aprēķinu, kas iegūtas pirms stāšanās amatā Komisijā;
- ciktāl nepieciešams, atcelt lēmumu noraidīt viņa 2013. gada 12. marta sūdzību par VĪN piemērošanu un diskonta likmēm, kas bija spēkā viņa pieteikuma par pensijas tiesību pārskaitīšanu iesniegšanas brīdī;
- piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (<i>turpinājums</i>)	Lappuse
2013/C 226/20	Lieta T-277/13: Prasība, kas celta 2013. gada 15. maijā — <i>Marquis Energy</i> /Padome	12
2013/C 226/21	Lieta T-289/13: Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — <i>Ledra Advertising</i> /Komisija un ECB	13
2013/C 226/22	Lieta T-290/13: Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — <i>CMBG</i> /Komisija un ECB	14
2013/C 226/23	Lieta T-291/13: Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — <i>Eleftheriou</i> un <i>Papachristofi</i> /Komisija un ECB	15
2013/C 226/24	Lieta T-292/13: Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — <i>Evangelou</i> /Komisija un ECB	17
2013/C 226/25	Lieta T-293/13: Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — <i>Theophilou</i> /Komisija un ECB	18
2013/C 226/26	Lieta T-294/13: Prasība, kas celta 2013. gada 27. maijā — <i>Fialtor</i> /Komisija un ECB	19
2013/C 226/27	Lieta T-296/13: Prasība, kas celta 2013. gada 30. maijā — <i>Adler Modemärkte</i> /ITSB — <i>Blufin</i> ("MARINE BLEU")	21
2013/C 226/28	Lieta T-302/13: Prasība, kas celta 2013. gada 28. maijā — <i>Nordex Holding</i> /ITSB — <i>Fontana Food</i> ("Taverna")	21
2013/C 226/29	Lieta T-306/13: Prasība, kas celta 2013. gada 5. jūnijā — <i>Silicium España Laboratorios</i> /ITSB — <i>LLR-G5</i> ("LLRG5")	22
2013/C 226/30	Lieta T-308/13: Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — <i>Repsol</i> /ITSB — <i>Argiles</i> ("ELECTROLINERA")	22
2013/C 226/31	Lieta T-309/13: Prasība, kas celta 2013. gada 7. jūnijā — <i>Enosi Mastichoparagogon</i> /ITSB — <i>Gaba International</i> ("ELMA")	23
2013/C 226/32	Lieta T-314/13: Prasība, kas celta 2013. gada 12. jūnijā — <i>Portugāle</i> /Komisija	23
2013/C 226/33	Lieta T-316/13: Prasība, kas celta 2013. gada 11. jūnijā — <i>Pappalardo</i> u.c./Komisija	25
2013/C 226/34	Lieta T-318/13: Prasība, kas celta 2013. gada 13. jūnijā — <i>Vita Phone</i> /ITSB ("LIFEDATA")	25
Eiropas Savienības Civildienesta tiesa		
2013/C 226/35	Lieta F-51/13: Prasība, kas celta 2013. gada 25. maijā — <i>ZZ</i> u.c./EIF	26
2013/C 226/36	Lieta F-55/13: Prasība, kas celta 2013. gada 2. jūnijā — <i>ZZ</i> /EIB	26
2013/C 226/37	Lieta F-57/13: Prasība, kas celta 2013. gada 21. jūnijā — <i>ZZ</i> /Komisija	27

EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) piedāvā tiešu bezmaksas piekļuvi Eiropas Savienības tiesību aktiem. Šajā vietnē iespējams iepazīties ar *Eiropas Savienības Oficiālo Vēstnesi*, un tajā ir iekļauti arī līgumi, tiesību akti, tiesu prakse un sagatavošanā esošie tiesību akti.

Lai uzzinātu vairāk par Eiropas Savienību, skatīt: <http://europa.eu>

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV